

Fader Joseph paa Vandring.

(En ubenyttet Skizze til Fredsfyrsten.)

Mellem Korsikas brune fattige Makibjerger, hvorover den ufrugtbare Cistusbusks aromatiske gule Blomster lyse som tusinde Sole paa den Tid af Aaret vor Fortælling begynder, kunne af og til, dog ikke sjældent, søgte Romanblomster skyde frem midt i det blændende Sollys; de udfoldes uventet, antage Virkelighedens rigeste Farvepragt, straaled op over Folkephantasien, kjæles for af denne en stakket Stund, overleveres til Sagnet med Overdrivelsens Forstørelsessevne, veies og granskes af Folkehjertet, sættes til Høibords eller kastes paa Glemselsdyngen, for at forsvinde som den røde Kaktusblomst, der idag luer i Solen, imorgen ret pludselig synker sammen mellem stikkende Torne.

Fader Joseph var ude paa Vandring fra sit ensomme Steendyngehuus deroppe i Evighedsgabet med de trange Stier opefter, og de vide Udsigter nedad mod de store, forvitrede Taagedybder.

Bag ham gik Koen Gourous 4 Maaneder gamle springske Tyrekalv. Det skyldes Sandheden at berette, at Kalven i sin overvætted Kaadhed var lige ved at vælte Far, uden saa nøie at agte hans bedste sorte Soutan, eller Myrestien langs Afgrundens Rand. Denne Foraarsdag lignede samme Sti som sædvanlig en lang, gul, vandrende Stribe af Cistusblade, der med Et forsvandt i et Jordhul. — Arbeidsmyrerne slæbe nemlig med Forkjærlighed disse aromatiske Blade til Tuen paa denne Tid af Aaret. Fader Joseph fulgte bekymret Kalvens Spring, han skulde idag faae en af sine meget hjertebevægede Dage.

For at berette Tingene i ret Ordensfølge, maa her først meddeles, at Joseph ved en Omdreining med sin Knortekjæp kom til at støde til den okkerrøde Steen- og Leervæg langs den nye Ingenieurvei, som i flade Omsvøbszigzag greb fat, hvor de steile Evighedsstier hørte op. - Sandelig rutshede den gule Leervæg ned, og blottede ubarmhjertigt i Tværnsnit et af Naturens Vidundere: Myrernes Buegange laa afklippede, runde Buegange med utallige Celleaabninger, hundreder nei tusinder af blaalige Myræg stak frem af Jordskredet, og tusinde lidelsesfulde Myrer styrtede i samme Nu, uden at ændse Faren, ned over Ødelæggelsen, grebe de begravede Æg og slæbte opefter, - hvorhen, - de vidste det.

Joseph standsede rædselsslagen, og grebes af Forbilledets Storhed:

"Det er Ret," hviskede han med taaret Blik, "opefter, hjemad med Ynglen, ikke svigte Pligten selv i Dødens Gru."

Han søgte med sine sorte, kluntede Negle at hjælpe med ved Redningsværket, han led uhyre, hans store, brune Øjne bade om Forladelse, hans jernbeslaaede Sømsko trippede og hoppede for at undgaae at træde Myrerne ned.

Saa gik han videre, brødebetyngtet, mens Tyrekalven strejfede om paa andre Eventyr og Rejser.

Solen sank bag Monte Rotonde. Joseph var omgivet af den klare Bjergluft, hans Aandedræt blev lettere, hans Gang mere spændstig og hans jærnbeslagne Sko løde som altid mere taktfast mod Grunden, jo nærmere han kom Maalet for sin Vandring.

Da Joseph naaede Høiden, hvor Udsigten svømmede i Et med Himlen, saa han at Tyrekalven var lige ved af drikke af den Kilde, der sprang ud heroppe, og af Egnens Folk kaldtes Dødens Kilde, fordi naar Vandringsmanden kom træt og varm fra Syd og drak og hvilede ud i det høie Græs, saa var han Dødens Bytte, men kom han fra Nord var han ogsaa træt, og alle som da drak af det herlige Væld maatte dø. Joseph slog Kors over Kilden, drak saa trøstigt af sin hule Haand.

Joseph var idag ude i en vigtig Mission, det gjaldt andres Liv og Velfærd, Timen var længe forberedt med megen Hjertets Overlæg.

For mange mange Aar siden havde to rige Lecca-sønner elsket en og samme Pige. Hun foretrak den ældste og ægtede ham. Men den yngre Broder havde i Smug maget det saa, at Brylluppet maatte finde Sted bag Faderens Ryg i en Bjerghytte, og der besørgede han Vielsen fuldbragt.

Saa døde den ældste Broder pludselig, de sagde det var af et Maveonde efter gjæret Mouflonfricasé i den stærke Sommervarme. Broderen friede til Enken og fik Afslag.

Da hun saa traadte frem og fordrede Slotsarv for sig og sin lille Søn, haanede hendes Mands Broder hende og beviste klarlig at Præsten, som forrettede hendes Vielse var ingen Præst og at Vidnerne havde været falske Tjenere, og at Viola og hendes Dreng saaledes hørte til Slegfredsracen.

Kort efter døde den unge Grevinde af Sorg og Længsel, som det af og til hænder i de varme Lande. Den lille Dreng blev sat i Pleje i Vico. Joseph havde tilset ham under hans Opvækst; han bed Angelo, gik i Klosterskolen, og voksede sig rank og smuk baade indvendig og i det Ydre, en alvorlig Yngling med den Slags klare Øine, der røbe, at deres Eiermand helst drager i Ledingsfærd indad mod de skjulte Dybder i sit eget Indre end udefter mod Andre.

Idag var Joseph paa Vei til Pleiesønnens Fædregaard. Den laa høit over den grønne Skraaning øverst oppe paa en tandlignende Klippe, hvortil en Bjergtrappe førte hundrede Alen iveiret. Hvorledes denne lille

Borg i det Hele var bleven opført her-oppe, var og forblev en Gaade. Sagnet gav den en overnaturlig Oprindelse. Nok er det, at det firkantede Slot svævede frit i Luften som en Ørnerede med vid Udsigt over Dalsænkningen, der førte ud mod Havet.

Pludselig afbrødes Stilheden af en vild Skoggerlatter. Joseph standsede og saae i Skovbrynet ved den hvidpudrede Kilde et meget hæsligt Syn.

Der laae en ung, halvnøgen Pige, det lysebrune Haar omrammede et ovalt Ansigt med tindrende mørke Øine. Hun laae paa Albuerne og stirrede paa en Kanin, der var lænket til Jorden ved dens eget Skind, ridset løs omkring Hals og Forpoter. En Pagedreng med knækket Glentefjer i Baretten sad paa Hug, og slog efter Kaninen med en lang Pisk. Den gjorde mislykkede Forsøg paa at rive sig løs, endelig slap den fri, var krøbet ud af sit eget Skind, det laae blodigt tilbage, mens den selv løb sin Vei.

Det var dette Syn som frembragte den unge Dames Munterhed, hun blev ved at le.

Joseph gik frem paa Pladsen, han fattede haardt om sin Knortekjæp og dræbte med et Slag det ulykkelige Dyr.

Saa vendte han sig mod den unge Pige og sagde: "Fy dog, fy, stakkels Pige."

Hun sprang rasende iveiret.

"Du vover at sige fy til Borggrevinde de Lecca," udbrød hun og stampede i Jorden. "Jeg skal lade Fader kaste Dig i Fangehullet, dit fromme Spektakel!"

Idetsamme lød et Fugleskrig nede fra Dalen. Jeanne lyttede og forsvandt som en Piil i samme Retning. Joseph fortsatte sin Vei opad Steentappen og traadte lidt efter umeldt ind i den sodede Egetræshal, hvoraf hele det underste Stokværk i Borgen bestod. Slotsherren sad derinde og gabede med vældige vidtaabne Kjæber, han havde slængt begge Been ud fra sig, som om han var kjed af dem begge, mens hans blodskudte Øine dvaske stirrede udover det kjendte Landskab, der altid viste sig heroppe i Fugleperspektiv.

Egnens Folk kaldte denne Mand i daglig Tale "Brudens Vildsvin", fordi han blev født paa en Jagttur oppe paa Bjerget Esposata, (Bruden) mens Vildsvinene jagedes, hans smaa vilde Øine lignede dette Dyrs, og han var skyet af alle paa Grund af hans voldsomme og uberegnelige Sind.

Nu stod Joseph umeldt overfor denne Mand. Hans Ærinde var intet almindeligt.

"Velkommen, Tiggermunk," raabte de Lecca, oprømt over denne Afbrydelse i Ensformigheden, "sid ned, drik ud, hvad Nyt i Egnen?"

Joseph hentede Veiret dybt og sagde: "Din Brodersøn Angelo de Lecca elsker din Datter Jeanne."

Lecca stirrede paa Munken: "Slegfredbarnet, - Du vover!"

Joseph traadte nærmere til Egetræsbordet.

"Timen er kommen, Herre de Lecca, da Du bør høre Sandheden," sagde Joseph blidt, "derfor søger jeg dig op, for at alt kan ende i Fred og Forsoning. Hør det nu: Angelo er intet Slegfredsbarn, igaar blev han myndig, idag er han dette Slots retmæssige Herre."

Lecca blev staaende med aaben Mund og stirrede uforstaaende paa Joseph.

"Den Mand som viede de To, Viola og din Broder, var alligevel Præst, skjøndt en af Herrens ringeste Tjenere, - jeg viede dem."

"Du!"

"Jeg havde erfaret, hvad Du havde havt for af et af de falske Vidner ved din Broders første Vielse, saa viede jeg de To: for Gud og Mennesker til Eet at være paa hans Dødsleie."

En Stol susede forbi Josephs Hoved og knustes mod Væggen.

"Fru Viola gav Drengen i min Varetægt, da hun fulgte sin Husbond, thi de To vare Eet," vedblev han rolig. "Idag er denne Hemmelighed din og min alene, imorgen er den Øvrighedens, dersom Du dræber mig, Vielsesdokumentet hviler forsejlet hos Mairen, han bryder Seglet, dersom jeg ikke inden Aften afkræver ham Pakken."

Den lille Geistlige syntes at vokse, medens han frygtløs stod overfor den fraadende Slotsherre.

"Forræderi!" brølede denne.

"Guds Fred over Dig og din Livsaften er det jeg bringer," hviskede Joseph. "Din egen Datter er stædt i Nød, Du har draget hende op paa Hesteryg med Bue og Landse, hun jager Vorherres Dyr til de forbløde under hendes Svøbe, og saa beder hun dog saa skønt og fromt, naar hun staaer Skrifte i min Stol, — giv Du trøstig din Datter til Slottets unge Herre, nu, her, straks, og alt kan ende i Fryd, - de Lecca, hører Du, Herren kalder."

Herren over det Hele stod midt i den Hal, der siden han tog Slottet i Eie havde været Vidne til store Orgier, Korsikanervinen havde flydt i Stramme, mens Vildskaben steg, og Scener, umulige at skildre, oprulledes heroppe i det bølgende Skyrige, Scener der ikke tilhørte det Høie men Helvede. Midt i Dunsterne havde Lecca dog oftest blot seet Broderens og Violas Skikkelser, fast omslyngede, Blik i Blik, Herrer i Borgen, og Herrer vare de To blevne ved at være alle Dage i hans Slot, over hans Raseri, i Vingaarde, Gedestalde, ogsaa deroppe i Jagtrevieret, hvor Vildsvinene jages, Eneherskere over det Hele, over ham selv, i Viinruus, i Søvnne, vaagen.

Nu stod Joseph der og sagde ham det Samme. Der var ikke meget Lys i den mørke Hal, men det der

var, syntes at komme fra Josephs høie skaldede Isse, mens hans Øine blot bad og tryglede, og ikke et Øieblik slap de to smaa stikkende Vilddyrsoine ligeoverfor, der joge om i hvide Vredesblink, flygtede for bestandig at vende tilbage og genfinde Josephs.

Saa sagde han, besværet som om han hentede sin Aande fra en anden Verden: "Munk, Du tigger Dig aaben Vei ind i mit Helvede."

"Jeg seer Herren har alt banet mig Vei derind, jeg skulde vist være kommen lidt tidligere," svarede Joseph.

"Javist," raabte Lecca med et Brøl, der lignede et saaret Dyrs og greb med begge Hænder ind i sit graaspættede, buskede Haar. "Jeg er træt, dødstræt, Du, Broder deroppe, - hvad vil Du vide mere?"

Joseph sukkede som om det var en given Sag.

"De ere hervedenfor begge de Unge, maa jeg kalde dem derop?"

"Lad Enden blot komme, ligemeget gennem hvem, fra hvem, blot den kommer til mig," hviskede Lecca med Hovedet mod sine Hænder over Bordet.

Et Øieblik efter vendte Joseph tilbage med de to Unge ved Haanden, stille og alvorlig. De Lecca sprang op, Angelo veg tilbage for Farbroderens flammende Blik, idet han gik frem imod ham og stirrede ind i hans Ansigt.

"Du, Violas Søn," sagde han.

"Ja, Jeg er Viollas Søn," svarede Angelo forlegen. Han stod med den samme unge Pige ved Haanden, der nylig lo saa ilde, mens Dyret pintes tildøde nedenfor Klippen. Nu stod hun blid og tæmmet. Idet hun saae op til Faderen, udbrød hun trodsig, og krøb tættere ind under den billedskønne unge Mands Arm:

"Han er min og jeg er hans, nu gaaer jeg med ham, hvor han det vil, ægteviet eller ikke, som Du det vil, - Du Søde," føiede hun pludselig til og kyssede Angelos Arm i et Udbrud af grænseløs Ømhed, "lad mig følge Dig paa de vilde Veie, gennem Torne og i Maki, - for Du har knuget mit Sind og bøiet min Trods, Dig alene hører jeg til, Du, Violas Søn."

Der stod de to Unge og stirrede ind i hinandens Øine, uden at ændse Nogen rundtom. Gamle Lecca stod og gjorde Tegn til Joseph med milde blodskudte Øine:

"Vie dem lidt snarlig, lille Joseph," sagde han, hans Stemme steg, som om han vilde vække de Unge af deres Drøm, "vie dem helst straks, men se til at Papirerne ere i Orden, ellers kommer jeg arme Mand jo til at slæbe skinbarlig ægte Slegfredsbørn op til Døbefonden i dit lusfattige Steenkapel, Du Bettelmunk, - denne Skurkestreg skal jeg aldrig glemme Dig, - velsignet Du være."

"Er I nu fornøiede deroppe, I dyre Hjertebøddler i jeres Himmel," føiede han til lidt efter, da de to Unge ikke syntes at kunne vaagne. Lecca vaklede og smed sig paa Knæ. Han græd og lo. Joseph bøiede sig over ham med sit seirrige Smil. Lecca greb det lille dinglede Crucifix, der hang ved Josephs Tougbælte, og kyssede det flere Gange.

----- 0000000 -----